

[Behnke]

den, at det bestemt ikke sker. Det kan godt være, at vi kan få den konservative ordfører til at sige, at man starter i morgen, men lad være med at sige, at man er i gang med arbejdet.

Fra 1984 til 1985 steg antallet af offentligt ansatte med 0,69 pct. Fra 1985 til 1986 steg det med 0,85 pct. Og hold nu fast: Fra 1986 til 1987 steg det med 1,48 pct.! Der er altså tale om en klart stigende tendens netop i disse år, hvor man taler om afbureaukratisering, og hvor man taler om at gøre den offentlige sektor mindre. Der sker ganske enkelt ikke det, som den konservative ordfører lover, når man tager de konkrete, aktuelle tal bl.a. fra Danmarks Statistik, og jeg går ikke ud fra, at den konservative ordfører vil betvivle de tal.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Det er meget underholdende, at hr. Behnke kommer med en stribe tal og artikler, som stammer fra sidste år. Vi skriver 1989. I 1988 skete der det interessante, at vi fik en ny regering, en ny borgerlig regering, KVR. Noget af det første, den regering gennemførte, var rent faktisk en effektivisering på dette område. Ud over de årlige produktivitetstigningskrav til den offentlige sektor på 2,5 pct. gennemførte man en begrænsning i lønsummen på henholdsvis 3 pct. og 1 pct. det følgende år. Det var noget af det første, den nye borgerlige KVR-regering gennemførte, før den fik lejlighed til at præsentere sin samlede politik her fra Folketingets talerstol.

Så tingene er i gang. Det er forkert, når hr. Behnke siger, at det er fremtidssnak, vi kommer med.

Aage Frandsen (SF):

Det er selvfølgelig fint, at partierne en gang imellem fremsætter forslag, som repræsenterer partiernes ideologiske arvegods og ikke bare forholder sig til rent pragmatiske ting, men så synes jeg altså, det skal være noget bedre, ikke ideologien – det er i orden, den må I have, som I vil, men underbyg påstandene noget bedre.

Når man ser på, hvad det er for nogle forslag, der er fremsat her, må man sige, at lovforslag nr. L 219, som finansministeren også var inde på, formentlig balancerer et sted lige på den anden side af grundlovens grænse. Det taler om aftalebrud. Man kunne formentlig forvente,

hvis man gennemførte loven, at man ville få en række erstatningskrav. Det har man ikke forholdt sig til. Hvilke love der i øvrigt skulle ophæves, hvis man gennemførte L 219, står der ikke noget om, men det er jo en række love, der må blive ophævet efterhånden.

Jeg synes, at man godt kunne have forventet et ganske almindeligt stykke håndværksarbejde.

Hr. Glistrup står anført som forslagsstiller, og det var hr. Glistrup, der lavede forslaget i 1982. Man kunne godt forvente, at hr. Glistrup vidste, at man godt kunne gøre det lidt bedre, så vi kunne forholde os til, hvorvidt urealismen var så stor, som vi tror den er. Det er det ene, jeg vil sige om det forslag.

Det andet er, at vi politisk er klart uenige i det. Vi har ikke noget imod, at man for fremtiden kunne forholde sig til, om man måske skulle have andre ansættelsesformer og andre pensionsordninger, men at gå ind i gældende ordninger og sige, at nu skal man gennemføre det på den og den måde, er uacceptabelt både ud fra almindelig aftaleret og ud fra gældende lovgivning, plus altså at det er et stykke elendigt håndværksarbejde, og det er ikke til at forstå, at man fra 1982 til i dag ikke kunne have gjort det lidt bedre.

Med hensyn til det andet lovforslag må man nok sige, at det er nok endnu ringere. Man kan ikke sådan lige fyre 150.000 mennesker. Det er det, det drejer sig om, det er ikke kun af naturlig afgang, det kan måske klare en fjerdedel, men derudover skal man fyre 150.000 mennesker. Naturlig afgang er måske 50.000 inden for et års tid godt og vel. Det er ganske urealistisk, det ved alle jo godt. O.k., lad os så sige, at det kunne lade sig gøre, men hvilke samfundskononomiske konsekvenser var der så ved det? Hvor skulle de beskæftiges henne? Det står der ingenting om, og det er derfor, man må sige, at ét er, at man er politiske uenig – det er vi helt klart – men hvis man skal diskutere tingene, kunne man godt forvente lidt mere seriøst forberedelsesarbejde. Vi ved, at hr. Glistrup råder over megen viden og kundskab, hvorfor er det så ikke med her?

Som en pudsigthed vil jeg lige bemærke, at én ting er man da trods alt klar over fra forslagsstillernes side. Det er, at det ikke er ideelt, som man skriver, »med en overflødig skatteinspektør som børnenes regnelærer eller kultursociologiprofessor som postbud«.